

«КОМСОМОЛЬСЬКИЙ «БЕСПРЕДЕЛ»

ПІСЛЯ МОВА

[Закінчення.
Початок на 1 стор.]

Не можемо обійти увагою і лист, названий відкритим, в обласній молодіжці за підписом її редактора В. Горвата, людини вже геть не комсомольського віку. До лаврів палкого пропагандиста сексуального розкріпачення юних читачів він, спохопившись, вирішив долучити й «славу» відбілювача забрудненого спілчанського мундира. Що ж, кому служиш, тому й пісеньку співаєш... Так каже народне прислів'я. Проте, не хочеться встрявати в безрезультатну суперечку з Василем Михайловичем. Його погляди на комсомол, така наша думка, не зазнали еволюції з часів його комсомольської юності, далеких 50-их... А на вулиці перебудова, 90-і гуркотять... І комсомольці не ті. А для відкритих листів, начебто колегам-журналістам, цивілізовані мудрі люди використовують звичайнісінькі поштові конверти. Дбаючи при цьому, як і нині вчаться сивочолі метри початкуючих газетярів, не лише про емоційну надсаду стилю, але, бодай про звичайнісіньку логіку.

* * *

До речі, нашого кореспондента навіть не запросили на жодне із засідань контрольної комісії, виконкому та Координаційної ради. Цікаво, що в об'єкті комсомолу є документ за підписами голови Центральної Контрольно-Ревізійної Комісії ЦК ЛКСМУ та завідуючого юридичним відділом ЦК ЛКСМУ, який дещо відрізняється від висновків комісії, що надійшли в редакцію за підписом вже згаданого М. Мартина.

З приводу однієї публікації

Для вдумливого читача немає потреби у додаткових поясненнях позиції і дій тих членів обкому комсомолу, які на пленумі у квітні ц. р. заявили про свій вихід із його складу. (Текст заяви надруковано у «Карпатському краї» від 30 травня ц. р.).

І хоч «включено» усі можливі і неможливі важелі з боку «лідерів» (див. «Молодь Закарпаття» № 22 від 7 червня ц. р.), з метою зберегти власне реноме, спростувань, а тим більше заперечень по суті (!) порушених питань і в Заяві, і в моєму коментарі немає.

Уже сьогодні можна сказати, що час підтвердив правильність позиції та дій тих, які підписали Заяву і вийшли зі складу обкому комсомолу. До речі, «власноручні заяви про вихід з обкому», як стверджує редактор «Молоді Закарпаття» В. Горват у відкритому листі редактору «Карпатського краю», ніхто не писав, отже, і задовільняти їх (чи ні) не було потреби. Однак, можна поспівчувати і редактору молодіжки, який, зрозуміло «складав» відкритого листа з консультацій таких і таких, бо на згаданому пленумі був відсутній...

Щодо позиції тих, які підписали Заяву. Як видно з ряду публікацій, із інтерв'ю О. Приходька обласній молодіжці в т. ч. (до речі, в

цьому ж номері), «комсомол був і залишається». Отже, можна сказати, що експеримент із ЗМДС вдало завершився. Маю на увазі, що відстояно не тільки «щире прагнення зберегти молодіжну структуру», але й посади (читай: стільці), статус соціальний і політичний її «лідерів». Політичний хетрик кон'юнктури (комсомол — ЗМДС — ксмсомол) шляхом мистецького маніпулювання вдався.

І останнє. Про прикрасі. Прикро, що «щиро наш комсомольський журналіст» так і не поцікавився думками та мотивами рішення жодного з «колишніх колег по комсомолу». Адже саме це і змусило мене, насамперед, як депутата Ужгородської міської Ради, звернутися у «Карпатський край». І далеко не «платформа боротьби за владу в організації за її перерозподіл», а саме відмова від причетності до такої «влади» і керувала всіма, хто підписав Заяву.

Прикро і те, що, ратуючи за «батьківську-конструктивну критику, за людину», «батька відкритого листа» безсором'язливо вдалося «виставити» в ролі шукача нечистого у купі використаної білизни. І все це «на слабій матерії молодіжного руху»...

Не можу обминути і факт звернення обкому комсомолу (підписано першим секретарем обкому комсомолу) до обкому КПУ з проханням виділити житло моєї сім'ї (4 чоловіки) за рахунок останнього. Колишнім членам профкому апарату обкому комсомолу (та й іншим працівникам) відомі факти «мого прохання виділити житло поза чергою». До речі, автору відкритого листа «дали» не все з «мого прохання» (читай: моєї справи). Він використав факти так, як замовляли, хоч це справа журналіста, якщо єін журналіст, а не лиш редактор, «справа його етики, професійної кухні...».

Ще не будучи на посаді інструктора обкому, мене обрали до складу профкому апарату. І одним із перших кроків новообраного профкому, було наведення порядку в розподілі та отриманні житла. Тоді ж було прийнято рішення профкому, яке, до речі, суперечить ще мабуть діючим і сьогодні антиконституційним нормативним актам про позачергове виділення житла особам, які займають виборні посади (звичайно, в КПРС та ВЛКСМ), про єдину чергу в апараті обкому комсомолу. Отже, секретарем обкому, я так і продовжував залишатися останнім у списку черговиків...

Однак сьогодні із зміною місця роботи я втратив і черговість на житло, а отже, і «право на прохання»...

Не знаю, як тим, хто підписав Заяву, але мені дійсно соромно «перед молоддю області за такий рівень полеміки, який так пахує тоталітаризмом». Втіха, правда, одна — до подальшого керування, спрямування, виховання, захисту і т. п., ті які підписали Заяву, уже не причетні.

Ю. КЛЮЧЕВСЬКИЙ,
депутат Ужгородської міської Ради народних депутатів, голова обласної ради учнів ССУЗів.